

Sygn. akt I C 216/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Gminy M. S.

przeciwko E. D. i S. D.

o zapłatę kwoty 53.543,16 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Gminy M. S. na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 2400 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. S. pozwem z dnia 30.01.2014r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych E. D. i S. D. solidarnie kwoty 53543,16 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu bonifikaty, udzielonej przy sprzedaży lokalu mieszkalnego, i obciążenie pozwanych kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa. Podnieśli zarzut braku podstawy prawnej roszczenia, zarzut przedawnienia oraz podnieśli, że dochodzenie zwrotu bonifikaty jest nadużyciem prawa. Wnieśli o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.10.2000r. pozwani zawarli ze stroną powodową umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w S., przy ul. (...), po zamianie dotychczasowego mieszkania o pow. (...) m², położonego w bloku, bliżej centrum miasta. Lokal przy ul. (...), o powierzchni (...)m², położony był w budynku dwurodzinnym, w otoczeniu lasów. W nowym lokalu pozwani przeprowadzili remont, w tym podłóg.

Dowód:

umowa najmu (k-64-67);

pisemne wyjaśnienia pozwanej z dnia 26.08.2013r. (k-60)

zeznania pozwanego (k-157v.-158)

W dniu 28.12.2000r. pozwani złożyli wniosek o sprzedaż w.w. lokalu

Dowód: wniosek (k-63).

W dniu 23.04.2001r. powódka Gmina M. S. zawarła z pozwanymi małżonkami E. D. i S. D. umowę o ustanowieniu odrębnej własności lokalu, sprzedaży oraz o oddanie w użytkowanie wieczyste, na mocy której ustanowiła odrębność lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w S., przy ul. (...) i sprzedała go na rzecz pozwanych małżonków E. D. i S. D. wraz z udziałem w częściach wspólnych budynku oraz oddała we współużytkowanie wieczyste udział w działce gruntu, za cenę 11445,88 złotych, którą to cenę nabywcy uiścili na rzecz powódki. W § 4 umowy strony oświadczyły, że umowę sprzedaży zawierają w trybie ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Strony okazały i przedłożyły uchwałę Rady Miejskiej w S. z dnia 29 grudnia 1997 r. Nr (...), w sprawie prywatyzacji komunalnych lokali mieszkalnych, użytkowych, garaży i budynków wraz z załącznikami i późniejszymi zmianami (§ 2 pkt a). Zapłacona przez pozwanych cena uwzględniała 75% bonifikaty oraz 30% ulgi za zakup lokalu za jednorazową wpłatą.

Dowód:

umowa sprzedaży (k-8-10);

protokół uzgodnień (k-122-123)

Podczas uzgodnień oraz zawierania umowy pozwani nie zostali poinformowani co do możliwości i warunków obowiązku zwrotu udzielonej bonifikaty, w razie sprzedaży lokalu przed upływem terminu określonego w art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Bezsporne.

W dniu 4 marca 2002r. strony zawarły aneks do w.w. umowy, z godnie z którym ustaliły cenę lokalu na kwotę 65405 zł, która po uwzględnieniu bonifikaty w wysokości 75% oraz ulgi w wysokości 15%, wynikającej z wyboru sposobu płatności, stanowiła kwotę 13.898,56 zł.

Dowód:

aneks (k-11-12).

Po pewnym czasie zamieszkiwania w lokalu przy ul. (...), pomiędzy pozwanymi a sąsiadami, zajmującymi drugi lokal w tym budynku, rodziną R., zaczęło dochodzić do konfliktów i awantur, kończących się często interwencjami policji. W dniu 3.11.2003r. Sąd Rejonowy w S. wydał wyrok w sprawie karnej przeciwko oskarżonym D. R. i A. R., oskarżonych o kierowanie gróźb karalnych wobec pozwanych i ich córki w dniach 26 grudnia i 28 listopada 2002r. Postępowanie karne zostało warunkowo umorzone na okres próby roku.

Dowód:

pismo Naczelnika Wydziału Prewencji KP S.-D. z dnia 12.09.2013r. (k-40);

pismo Prokuratora Prokuratury Rejonowej S.P. z dnia 18.10.2013r. (k-109);

wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 3.11.2003r., (...) (k-156);

pisemne wyjaśnienia pozwanej z dnia 26.08.2013r. (k-60);

zeznania pozwanego (k-157v.-158).

W obawie o bezpieczeństwo swoje i córki, w celu uniknięcia dalszych kłótni i awantur, w dniu 26.04.2003r. pozwani sprzedali przedmiotowy lokal A. J. za cenę 56035,42 zł, oraz w dniu 19.05.2003r. nabyli udział w 1/2 części nieruchomości, zabudowanej budynkiem mieszkalnym nr (...) w P., gmina B., działka nr (...) o pow. (...) m2

i nieruchomość zabudowaną dwoma budynkami gospodarczymi w P., gmina B., działki nr (...), stanowiące razem gospodarstwo rolne, za cenę 25.000 złotych. Budynek wymagał generalnego remontu. Nabycie nieruchomości oraz wykonanie częściowego remontu nastąpiło za fundusze, uzyskane z tytułu ceny sprzedaży lokalu nr (...), położonego w S., przy ul. (...). Po kilku latach zamieszkiwania w P., pozwani sprzedali tę nieruchomość, wraz z wyremontowanym budynkiem, i przeprowadzili się w 2009r. do R..

Dowód:

umowa sprzedaży (k-13-15).

zeznania pozwanego (k-157v.-158).

umowa sprzedaży (k-41-42)

zeznania pozwanego(k-157v.-158).

Pismem z 16.04.2013 r. powodowa Gmina wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 53543,16 złotych w terminie 14 dni od doręczenia wezwania, tytułem zwaloryzowanej bonifikaty od ceny lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w S., przy ul. (...), udzielonej przy zbywaniu tego lokalu na mocy postanowień uchwały Rady Miasta S. z dnia 29 grudnia 1997 r. w sprawie prywatyzacji gminnych lokali mieszkalnych, użytkowych i garaży.

Dowód:

wezwanie do zwrotu bonifikaty (k-16)

Sąd zważył, co następuje:

W zakresie podstaw prawnych żądania zwrotu udzielonej bonifikaty przy sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w S., przy ul. (...), zastosowanie w sprawie ma art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami w jej brzmieniu, obowiązującym do dnia 22 września 2004r., tj. w dacie wtórnej sprzedaży w.w. lokalu, co miało miejsce w dniu 26.04.2003r. Podzielając przy tym stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w orzeczeniu Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r. (sygn. akt III CZP 131/09, OSNC 2010/9/118, Biul.SN 2010/2/9) i podtrzymane w orzeczeniach z 7 lipca 2011 r. (sygn. akt II CSK 683/10, LEX nr 951297), z dnia 25 sierpnia 2011 r. (sygn. akt II CSK 640/10, LEX nr 964496) i z dnia 25 listopada 2011 r. (sygn. akt II CSK 103/11, LEX nr 1110968), stwierdzić należy, iż jeżeli powstanie obowiązku zwrotu kwoty równej uzyskanej bonifikacie po jej waloryzacji jest sankcją naruszenia ustawowych ograniczeń w dysponowaniu i rozporządzaniu nabytą nieruchomością, to o tym, czy dane zdarzenie stanowi takie naruszenie i pociąga za sobą powstanie tego obowiązku powinny rozstrzygać, zgodnie z zasadą tempus regit actum, przepisy obowiązujące w chwili zaistnienia tego zdarzenia (tak: wyrok SA w Szczecinie z dnia 30.04.2015r., I ACa 989/14, LEX nr 1785314). Miarodajnym dla jego określenia jest więc chwila wtórnego zbycia lokalu, jako momentu powstania roszczenia o zwrot bonifikaty, co w przypadku pozwanych nastąpiło w dniu 26 kwietnia 2003r. Przepis art. 68 ust. 2 u.g.n. (do chwili nowelizacji dokonanej na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2007r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 173, poz. 1218), przewidywał prawo żądania przez gminę zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jeżeli nabywca nieruchomości przed upływem czasu określonego w ustawie zbył lub wykorzystał nieruchomość na inne cele, niż przewidziane w ustawie, co jednak nie dotyczyło zbycia na rzecz osoby bliskiej. Od dnia 22 września 2004 r. (a więc także po wtórnym zbyciu lokalu przez pozwanych) treść tego przepisu uległa na podstawie ustawy nowelizacyjnej z dnia 28 listopada 2003 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 141, poz. 1492) tylko takiej modyfikacji, że przewidywał on obowiązek zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, obciążający nabywcę nieruchomości lub odrębnej własności lokalu, który zbył je w czasie określonym w ustawie albo wykorzystał na inne cele, niż uzasadniające udzielenie bonifikaty. W orzecznictwie podkreśla się, że ratio legis tego przepisu polega na ułatwieniu zakupu lokalu przez najemcę, dla którego lokal ten stanowi centrum życiowe, a najemca uzyskuje w ten sposób stabilne zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2003 r., IV CKN 1637/00, niepubl. lub uchwała z dnia 6 listopada

2002 r., III CZP 59/02). Realizacja tego celu następuje przez udzielenie nabywcy - dotychczasowemu najemcy lokalu - upustu cenowego (bonifikaty) na sprzedawany lokal, przy czym trzeba podkreślić, że stosowane tą drogą obniżki cen są bardzo radykalne. Oznacza to, że w ten sposób dochodzi do przyznania kupującemu znacznego przywileju finansowego i pomocy ze środków publicznych. Ustawodawca, chcąc zapewnić, żeby pomoc ta była wykorzystywana zgodnie z przeznaczeniem, przewidział okres karencji, w którym możliwe jest dochodzenie zwrotu udzielonej bonifikaty, jeżeli nabywca zbył lub wykorzystał lokal na cel inny niż mieszkalny, z zastrzeżeniem, że nie dotyczy to zbycia na rzecz osoby bliskiej.

Sformułowanie przepisu art. 68 ust. 2 ustawy w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie wskazuje na jego fakultatywność. Sąd nie podziela jednakże stanowiska pozwanych, jakoby powódka, dla skuteczności konstruowanego na wyżej wymienionej podstawie roszczenia o zwrot bonifikaty, zobligowana była do poinformowania uprawnionych o jego przesłankach w ramach zawartej umowy sprzedaży, bądź podczas uzgodnień, poprzedzających jej zawarcie. W niniejszej sprawie poza sporem było, że podczas uzgodnień oraz zawierania umowy z dnia 23.04.2001r., pozwani nie zostali poinformowani co do możliwości i warunków obowiązku zwrotu udzielonej bonifikaty, w razie sprzedaży lokalu przed upływem terminu określonego w art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

W razie zaistnienia warunków przewidzianych w ustawie, sprzedawca ma prawo dochodzenia kwoty równej bonifikacie - po jej zwaloryzowaniu, albowiem przewidziana w art. 68 ust. 2 ustawy bonifikata zwrotna oznacza sprzedaż nieruchomości po cenie obniżonej, pod warunkiem, że nabywca nie zbędzie tej nieruchomości w okresie karencji na rzecz osoby trzeciej. Dokonanie takiej sprzedaży, a więc spełnienie się warunku, rodzi możliwość sprzedawcy dochodzenia od kupującego upustu, bonifikaty ceny - po jej zwaloryzowaniu. Zastrzeżenie możliwości żądania zwrotu jest ściśle związane ze stosunkiem sprzedaży lokalu, w ramach którego bonifikata została udzielona. Stanowi jej konieczny element nawet wówczas, gdy w umowie czy odrębnej uchwale nie zostało to wyraźnie przewidziane. Czynność prawna wywołuje bowiem nie tylko skutki w niej wyrażone, lecz również te, które wynikają z ustawy (art. 56 k.c.). Jeżeli zatem doszło do sprzedaży lokalu w specjalnym trybie, o czym przesądza akt notarialny, w którym wyraźnie wskazano, iż sprzedaż następuje z zastosowaniem bonifikaty, to tym samym uznać należy, że w przypadku odsprzedaży lokalu, sprzedawca miał prawo żądać zwrotu jej zwaloryzowanej wartości. Automatyzm powstania roszczenia oraz bezwzględny charakter konstruujących go przesłanek normatywnych prowadzi do konkluzji, że obowiązek udzielenia informacji o warunkach zwrotu bonifikaty nie spoczywał na Gminie i nie stanowił źródła powstania zobowiązania, bowiem treść stosunku zobowiązaniowego, jaki powstaje na podstawie umowy sprzedaży zawartej pomiędzy gminą a nabywcą, jest określona nie tylko postanowieniami tej umowy, ale również przepisami prawa, w tym art. 68 ust. 2 u.g.n. (vide wyrok SN z dnia 15 września 2011 r., sygn. akt II CSK 728/10, LEX nr 1102856). Mimo więc braku zastrzeżenia w umowie sprzedaży lokalu możliwości żądania przez Gminę zwrotu ulgi, udzielonej pozwany, żądanie zwrotu było uzasadnione.

Zgodnie ze stanowiskiem powódki, jedyną okolicznością, uzasadniającą zwolnienie z obowiązku zwrotu kwoty, odpowiadającej równowartości zwaloryzowanej bonifikaty w 2003r., było zbycie lokalu na rzecz osób bliskich, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W pozostałych sytuacjach, każde zbycie lokalu w warunkach, przewidzianych w art. 68 ust. 2 u.g.n., rodzi obowiązek zwrotu bonifikaty, bez względu na to, czy zbycie następuje z przeznaczeniem ceny uzyskanej ze sprzedaży na zakup innego lokalu mieszkalnego.

W niniejszej sprawie nie mają zastosowania zwolnienia z obowiązku zwrotu, które wprowadzone zostały późniejszą nowelizacją ustawy o gospodarce nieruchomościami tj. ustawą z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 173, poz. 1218), określone w art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n. Zatem, wbrew zarzutom pozwanych, fakt, że środki, uzyskane ze sprzedaży lokalu, kupionego z bonifikatą, przeznaczyli na zakup innej nieruchomości, z przeznaczeniem na cele mieszkaniowe, nie wyklucza żądania Gminy zwrotu bonifikaty, gdyż, w chwili powstania roszczenia powoda, przepis art. 68 ust. 2a pkt 5 u.g.n. nie obowiązywał.

Obowiązek zwrotu kwoty, równej zwaloryzowanej bonifikacie, udzielonej pozwany, powstał z chwilą dalszego zbycia prawa do tego lokalu w okolicznościach, objętych przepisem art. 68 ust. 2 u.g.n., tj. w dniu 26.04.2003r. Powódka

miała dziesięć lat na dochodzenie tego roszczenia (pogląd o dziesięcioletnim okresie przedawnienia roszczeń powódki należy uznać za ugruntowany i jednolity w judykaturze - vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 września 2010 r., sygn. akt I ACa 684/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 22 lutego 2012 r., sygn. akt I ACa 37/12 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1999 r., sygn. akt III CZ 112/99, OSNC 2000 r., Nr 4, poz. 78; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30.04.2015r., I ACa 989/14, LEX nr 1785314). Termin przedawnienia został skutecznie przerwany wnioskiem powódki o zawezwanie do próby ugodowej, wniesionym do Sądu Rejonowego w G. w dniu 22 kwietnia 2013r. (akta Sądu Rejonowego w Kłodzku sygn. (...)). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124§ 1 kc w zw. z art. 123§1 pkt 1 kc). Wobec tego, zarzut przedawnienia nie podlegał uwzględnieniu, skoro termin przedawnienia został skutecznie przerwany cztery dni przed jego upływem.

Przyjmując ostatecznie, że roszczenie, przedstawione w pozwie, jest Gminie należne co do zasady (jak również co do wysokości – pozwani nie podnosili w tej kwestii zarzutów), Sąd zarazem podzielił zarzut pozwanych, iż było ono nadużyciem prawa podmiotowego, o jakim mowa w art. 5 kc. Wprawdzie fakt, iż pozwani – jak twierdzili – nie wiedzieli o obowiązku zwrotu bonifikaty w przypadku zbycia lokalu przed ustawowo określonym terminem, nie może obciążać powodowej Gminy, skoro nie miała obowiązku informowania o obowiązkach, związanych z udzieleniem bonifikaty. To pozwani powinni zaznajomić się z treścią regulacji, dotyczących bonifikaty, skoro z niej korzystali. Sąd Najwyższy, wyrażając - w wyroku z 24 kwietnia 1997 r., sygn. akt II CKN 118/97 (OSP 1998, Nr 1, poz. 3) - pogląd, że: "Ujemne następstwa niestaranego działania strony, wobec której uprawniony wykonuje swoje prawo, nie mogą być usuwane przez zastosowanie art. 5 k.c.", podkreślił, że: "Unormowanie art. 5 k.c. ma charakter całkowicie wyjątkowy, przelamuje bowiem zasadę, że wszystkie prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej". Jednakże w niniejszej sprawie znaczenie mają okoliczności, które skłoniły pozwanych do zbycia lokalu, nabytego na preferencyjnych warunkach, które uzasadniają uznanie, że roszczenie powódki stanowi nadużycie prawa, nie zasługujące na poparcie z punktu widzenia zasad współzycia społecznego. Do wyzbycia się lokalu, kupionego z bonifikatą, i zakupu innego, skłoniły pozwanych okoliczności życiowe, a mianowicie konflikt z uciążliwymi sąsiadami i wywołana tym obawa o bezpieczeństwo rodziny. Jak ustalono na podstawie zeznań pozwanego, po zamieszkaniu w lokalu przy ul. (...), jeszcze na podstawie umowy najmu, pozwani przeprowadzili tam prace remontowe, cieszyli się z ustronnego, zalesionego miejsca położenia lokalu, własnego ogródka, większej powierzchni mieszkalnej. Wskazuje to na zamiar stworzenia w tym miejscu centrum ich spraw życiowych, który towarzyszył im jeszcze w chwili zakupu lokalu. Po pewnym czasie zamieszkiwania tam, pomiędzy pozwanymi a sąsiadami, zajmującymi drugi lokal w tym budynku, rodziną R., zaczęło dochodzić do konfliktów i awantur, kończących się często interwencjami policji, a również, jak ustalono, skierowaniem aktu oskarżenia do sądu i warunkowym umorzeniem postępowania przeciwko dwóm sąsiadom, oskarżonym o kierowanie wobec pozwanych i ich córki gróźb karalnych. Świadczy to o istotnym nasileniu konfliktu sąsiedzkiego, uzasadnionych obawach pozwanych i o zrozumiałej potrzebie odizolowania się do sytuacji problemowych i stresujących, wywołanych na tle zamieszkiwania we wspólnym budynku. Istotnym w tym kontekście jest fakt, że pozwani, nie będąc uprzednio poinformowani przez Gminę, nie zdawali sobie sprawy z obowiązku zwrotu bonifikaty, udzielonej im przy nabyciu tego lokalu i korzystając z okazji sprzedali lokal, w którym nie mogli zaznać spokoju, przeznaczając uzyskane tak środki na zakup i remont innej nieruchomości, gdzie zaspokoili swoje potrzeby mieszkaniowe. Należy tu podzielić stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 15 kwietnia 2011r. (II CSK 494/10, LEX nr 1027172), iż w relacjach z władzą publiczną obywatel, będący w nich słabszym partnerem, ma prawo pozostawać w przekonaniu, iż działanie jej organów nie narazi go na konflikt z prawem, nie spowoduje dla niego negatywnych konsekwencji finansowych. Zasadę tę, a w sferze stosunków prywatnych art. 546§1 kc, naruszało zaniechanie przez Gminę poinformowania pozwanej o możliwości i przesłankach żądania zwrotu udzielonej bonifikaty. Istotnym jest tu także, że dodany w 2007r. do u.g.n. art. 68 ust. 2a pkt 5 wyłączył obowiązek zwrotu bonifikaty w razie sprzedaży lokalu mieszkalnego, jeżeli środki z niej uzyskane przeznaczone zostały w ciągu 12 miesięcy na nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości, przeznaczonej na cele mieszkaniowe. W takiej sytuacji faktycznej, jak w niniejszej sprawie, zgodnie z wolą ustawodawcy, względ na zabezpieczenie interesów finansowych Gminy powinien ustąpić ważnemu społecznie interesowi wspierania budownictwa mieszkaniowego i zaspakajania potrzeb obywateli w tym zakresie. Chociaż przepis ten nie ma zastosowania w sprawie, to jednak wyznacza cel tej regulacji, jakim jest pomoc w zapewnieniu mieszkańcom ich potrzeb mieszkaniowych – wobec tego nie można pominąć zawartej w nim normy i celu jej ustanowienia, przy ocenie zarzutu naruszenia art. 5 kc. Nie bez

znaczenia jest także fakt, że zbycie lokalu mieszkalnego przez pozwanych nastąpiło przed wejściem w życie nowelizacji z 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 141, poz. 1492), przewidującej w art. 68 ust. 2 już obowiązek a nie jedynie możliwość zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, obciążający nabywcę nieruchomości lub odrębnej własności lokalu, który zbył je w czasie określonym w ustawie, a co za tym idzie wystąpienie z żądaniem zwrotu bonifikaty pozostawione zostało uznaniu Gminy. Skorzystanie przez powódkę z uprawnienia, wynikającego z powyższego przepisu, bez wcześniejszego poinformowania o takiej możliwości, a nadto uczynione po upływie blisko 10 lat od daty powstania roszczenia, zatem tuż przed upływem terminu przedawnienia, przy uwzględnieniu okoliczności niniejszej sprawy, skłaniających pozwanych do wtórnego zbycia lokalu, może być uznane, jako działanie niezgodne z zasadami współżycia społecznego i gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

Mając na uwadze, że powódka realizuje w niniejszej sprawie uprawnienie, wynikające z ustawy, uznać należało zarazem, że zasady współżycia społecznego sprzeciwiały się jej żądaniu. W okolicznościach sprawy, udzielenie powódce ochrony prawnej byłoby sprzeczne z tymi zasadami i z punktu widzenia powszechnie akceptowanych wartości uznane byłoby za niesłuszne.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 6 ust. 6, § 3 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. 2013, poz. 461 ze zm.), zasądzając od powódki Gminy M. S. na rzecz pozwanych kwotę 2400 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z wnioskiem pełnomocnika pozwanych, zgłoszonym przed ogłoszeniem wyroku.